

Bara Lillian

Lillian ville inte vara ensam i Unga kvinnor.

Mikaela Wilkins
(Baserat på en sann berättelse)

I dag var det Lillians sista dag i Primär. Lillian skulle sakna de andra primärbarnen. Det var bara tre – två yngre flickor och hennes lillebror Michael.

"Hur känner du inför att flytta upp till Unga kvinnor?" frågade hennes primärlärare.

"Det ska bli jättekul att gå på lektioner med de äldre tjejerna!" sa Lillian.

"Jag är glad att du ser fram emot det", sa hennes lärare. "Vem mer kommer att vara med dig i Unga kvinnor?"

Lillian tänkte på de äldre tjejerna i församlingen. Summer och Cova hade just gått ut high school. Och Melvina och hennes familj hade flyttat. Vänta! Då var det ... bara Lillian kvar.

Hur skulle hennes klass i Unga kvinnor vara? Bara lärarna och hon? Det lät konstigt – och ensamt. Lillian blev nervös när hon tänkte på det. Hon rynkade pannan. Hon ville inte vara den enda i Unga kvinnor.

Resten av dagen tänkte Lillian på att vara den enda unga kvinnan. Under middagen flyttade hon runt maten på tallriken utan att äta den. Hon mumlade när det var hennes tur att läsa under familjens skriftstudier.

Mamma lade ner skrifterna. "Vad är det?" frågade hon.

Lillian suckade. "Jag kommer att vara helt ensam i Unga kvinnor!"

Mamma satte sig bredvid Lillian. Hon gav henne en kram. "Det blir inte lätt", sa hon. "Vad kan vi göra för att hjälpa dig?"

Lillian tänkte stund. "Vi kanske kan be om att en annan tjej flyttar in i församlingen. Och pappa kanske kan ge mig en välsignelse."

Pappa log. "Det är jättebra idéer."

Familjen knäböjde och bad. "Himmelske Fader", började Lillian, "jag är glad att jag ska gå över till Unga kvinnor. Jag vill inte vara ensam, men om det är din

vilja så är det okej. Hjälp mig veta vad jag kan göra för att det ska kännas bättre. Och om du vill inspirera en familj med en flicka i min ålder att flytta in i vår församling, skulle det också vara jättebra."

Efter bönen lade pappa händerna på hennes huvud. "Jag välsignar dig att du ska känna frid i att gå över till Unga kvinnor", sa han. "Vår himmelske Fader välsignar dig när du ber om hans hjälp."

Lillian kände sig fridfull. Hon var ännu inte säker på vad hon kunde göra för att det skulle bli lättare att gå över till Unga kvinnor. Men hon visste att hennes himmelske Fader skulle hjälpa henne.

På söndagen var Lillian fortfarande lite nervös. Men hon mindes friden hon kände efter pappas välsignelse. Hon visste att allt skulle bli bra.

Under sakramentsmötet sa biskopen att syster Barns skulle bli Unga kvinnors nya president. Syster Barns ställde sig upp när han sa hennes namn. Lillian kände henne egentligen inte, men hon såg vänlig ut.

Mamma hade sagt att när hon var i Lillians ålder så blev hennes ledare i Unga kvinnor en av hennes bästa vänner. Kanske kunde Lillian och syster Barns bli vänner! Det var ett svar på hennes bön!

Efter sakramentsmötet gick Lillian till sitt nya klassrum. En äldre tjej stod i korridoren.

"Hej", sa Lillian. "Är du på besök i vår församling?"

Tjejen skakade på huvudet. "Nej. Vår familj har just flyttat hit."

Lillian log. "Välkommen till vår församling. Det här är min första dag i Unga kvinnor." Hon och tjejen satte sig ner i klassrummet. "Jag heter Lillian, förresten."

"Du skämtar!" sa den nya tjejen. Jag heter också Lillian!"

Lillian skrattade. Hennes himmelske Fader hade besvarat hennes bön igen! Det kanske inte skulle bli så ensamt att vara i Unga kvinnor trots allt. ●

Det här hände i Australien.

ILLUSTRATIONER: SUE TEODORO

